

er navnlig det, man ønsker undersøgt, og derfor foreslaas Andragendet henvist til Finantsministeren. — Indstillingen under Nr. 21 er fra 12 Beboere i Svinninge i Fyn, der besvære sig over to Ting; den første, de besvære sig over, er, at de kun have Natpost; de mene, at man er meget heldigere stillet i den østlige Del af Fyn derved, at der er blevet oprettet Dagpost mellem Nyborg og Svendborg, hvorimod Posten alene gaar om Natten i den vestlige Del. De have derfor henvendt sig til Indenrigsministeren om, at det maatte forandres, saaledes at Sol og Bind maatte blive skiftet lige, saa at man fik skiftevis Dag- og Natpost. Den anden Ting, de besvære sig over, er, at deres Brevsamlingssteder ikke ere i Besiddelse af Kassationsstempler. Jeg hørte under Finantslovens Behandling Indenrigsministeren indskyde den Bemærkning, at alle Brevsamplingssteder vare i Besiddelse af Kassationsstempler; men jeg tror, at der foreligger saa mange Oplysninger og Klager, der vise, at mange Brevsamplingssteder ikke ere i Besiddelse af Kassationsstempler, og at det kan forårsage Ulemper, er en Selvsølge; thi deraf kan følge, at et Brev for disse Klagere's Bedkommende gaar til Nyborg for at stemples, uagtet det maatte skal til et Sogn, der ligger i den modsatte Retning. Det tør derfor haabes, at den høitagede Indenrigsminister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Andragendet er i sin Helhed henvist til den høitærede Indenrigsminister; men det er dog nærmest dette Punkt om Kassationsstempler, man har haat for Die; men selvsjælgelig har man ogsaa anbefalet det andet Punkt, hvad der jo ligger i Ordene, at Andragendet foreslaaes i sin Helhed henvist til Indenrigsministeren, men det om Kassationsstemplerne nævnes særligt. — Indstillingspunktet under Nr. 22 er et Andragende fra Stabssergent Andersens Enke. I Betænkningens Nr. 53 oplyses det, at denne Stabssergent i en Række af Aar har tjent Staten, men fik først fast Ansættelse i 1868. Enken er uheldig stillet i økonomisk Henseende, ikke derved, at de have forbrugt deres Midler paa en mindre heldig Maade, men derved, at de have været nødt til at hjælpe en trængende Familie, der tidligere har hjulpet Andersen. I det Hele taget foreligger der fortrinlige Vidneabryd saavel om Stabssergenten som om Enken, og da hun jo ingen Pensionsberettigelse kan have, idet Manden først blev fast ansat i 1868; men dog i en Række af Aar har tjent Staten, foreslaas denne Sag henvist til den høitærede Krigsministers Over-

veielse. Vel har Andragendet tidligere været henvist til den høitærede Krigsminister, men det er muligt, at han ikke har ment at kunne tage Hensyn dertil, da der ingen Lovhjemmel var, og han har ømmet sig ved at komme til Lovgivningsmagten med Forlangendet. Udvalget har ment, at Forlangendet var billigt og foreslaar derfor enstemmig Sagen henvist til Krigsministeren. Indstillingen under Nr. 23 er af en noget egen Art, og jeg vil sige, at, skjøndt hele Udvalget er enigt i denne Sag, var jeg fra første Færd noget tvivlende derom. Det vil ses, at Andragendet angaar et Par Legater, som ere givne dels af en Verrebsfoged, dels af en Præst til et Par Communer i Randers Amt. Disse Legater have været ublaante til en Godseier Scheel, hos hvem man mente, at Legaterne vare i ubemærket Forvaring; man var i den Grad tryg, at man ikke brød sig om, at Obligationerne bleve thinglæste. Det har imidlertid vist sig, at det ikke var den bedste Forvaring, disse Legater vare i; thi Sorgen Scheels Bo gif fallit med en Underbalance af 2 Mill. Daler og ikke, som der feilagtig staar i Betænkningen, 200,000 Rd. Statskassen kom naturligvis ogsaa til at lide Tab, og da disse Obligationer ikke vare thinglæste, kunde de, uagtet der ikke var Tvivl om, at Obligationsskjælden var stiftet, kun stilles lige med andre Kreditorer, som kun have løse Beviser for deres Tilgodehavende. Deraf fulgte, at Kommunerne ingen Ting fik. Legaterne vare stiftede for Fattige overhovedet; der stod ikke absolut, at det skulde være dem, der ligge udenfor Fattigvæsenet. Men dengang Legaterne oprettedes 1781 eller saa omtrent, havde man ikke et saadant ordnet Fattigvæsen, som man siden har faaet; det tyder hen paa, at Meningen har været, at det var Fattige, der vare udenfor det egentlige Fattigvæsen, der skulde hjælpes, og der er heller ingen Tvivl om, at dersom saadanne Legater bleve oprettede i vore Dage, kunde Ingen falde paa at ville hjælpe Communerne til at støtte deres Fattige. Siden fik Boet imidlertid — det var i 1857 — en Arv paa 21,400 Rd.; men der var nok til at rives om den Arv; Staten ville have Noget og Kreditorerne Noget. Endelig faab der en Høiesteretsdom den 1ste August i 1871, der gav Statskassen Ret til at faae Broderparten af Arven i Forbindelse med nogle andre Kreditorer. Arven var imidlertid voget til omtrent 34,000 Rd., hvoraf Statskassen fik cirka 22,000 Rd. og en forhenværende fransk Minister Bourrienne